

На чисто ръчно - пролетариатскиѣ, икономически емиграции, е прѣдставителка Южна Европа, прѣдимно Португалия, Испания и на първо мѣсто *Италия*, за да не се спремѣ още тукъ върху малкитѣ държави на Балканския Полуостровъ.

Нека видимъ сега каква е типичната прѣдставителка на прѣдимно економическиѣ емигранци — *италианската емиграция* — нейнитѣ добри и зли страни.

Емигрирането на италианцитѣ е добро или зло?

Прѣди всичко, нека го разграничимъ: емигриране *врѣменно* и *перманентно*, *континентално* и *прѣзookeанно*.

Врѣменното емигриране не отговаря точно на *континентално* (ограничено въ Европа и басейна на Сръдиземното море), както и *перманентното* — на *прѣзookeанното*. На всѣки слѣчай, по голѣмата частъ отъ прѣзookeаннитѣ емигранти на Италия емигриратъ *перманентно* (включая и тия които отиватъ въ източна Азия и южна Африка). Споредъ схващанията и уговоркитѣ на италианскитѣ економисти, *перманентната* емиграция визира не само изселенитѣ за винаги отъ Италия (главно въ Аржентина и Бразилия), но и отсътвующитѣ отъ отечеството си емигранти три или повече години. *Врѣменната* емиграция, отъ своя страна, визира най-малко сезонъ или най-много година. Тия разграничения, очевидно, не сж математически точни.

Само прѣзъ 1908 г. емигриралитѣ *врѣменно* или *сезонно* наброявали 248101 души, главно отъ сѣверна Италия, отправящи се за разни краища и центрове на Европа. Обратно, *прѣзookeанно* емигриралитѣ (слѣдователно *перманентно*), сж главно отъ южна Италия. Броятъ на първитѣ (врѣменно емигрирали) не прѣтърпява рѣзки колебания спроти годинитѣ, какъвто е случая съ тоя за перманентно емигриралитѣ. Отъ тукъ и още два отѣнъка въ разграниченията между италианското емигриране —